

Què amaguen els Borbons?

“És grosseta i rodoneta”, la nena. Així descriví la reina Sofia la seva néta Elionor, la filla de l'encara proclamat príncep d'Astúries i la periodista feta princesa Letizia Ortiz Rocasolano. Ara ens diuen –els polítics– que volen canviar la Constitució perquè d'ací a una cinquantena d'anys regni la nena, no sigui que neixi un nen. Tothom oblida, però, que la corona d'Espanya –la històrica– ha canviat de successor.

La alternativa a Joan Carles i *prole*, des de la militància monàrquica, no és la República, tot i que les excentricitats de Felip de Borbó clamen la resurrecció del règim de la tricolor i el barret frigi. Des que la matinada del 31 d'octubre es va saber el felix natalici, tot han estat flors i violes, llagoterries i magarrufes, mesclades de solemnitats i bufonades, com la del grum portador d'una cistella per a l'ocasió saludant a les portes de la clínica Ruber de Madrid. Un autèntic al·luvió de regals, obsequis de tota classe, i fins i tot un cuixot caigué sobre família tan afortunada, mentre cortesans de tot pelatge glossaven les conseqüències positives del naixement del nadó. Pura xerrameca. Que els drets successoris han canviat d'amo, que Elionor no serà mai reina d'Espanya..., però tothom fent l'orni.

Ningú ho diu, no convé i a més la Constitució de 1978 ho dissimula, però des del 22 de maig del 2004 Felip de Borbó i Schleswig-Holstein-Sonderburg-Glücksburg no és príncep d'Astúries, ni de Girona, ni duc de Montblanc. Senzillament és Don Felipe, a falta d'altre títol que el seu egregi pare encara no li ha donat. Des del moment en què contragué matrimoni amb Letizia Ortiz, persona mancada de sang reial, Felip de Borbó deixà de ser l'hereu a la corona, que tampoc són les germanes

Helena i Cristina, maridades respectivament amb els no iguals Jaime de Marichalar i Inaki Urdangarin.

Per què? La monarquia és molt oblidada del seu passat i no solament amagant la condició de divorciada de l'ara mare feliç. Joan Carles I “el Campechano”, o “el Francot”, si preferiu la versió catalana (potser li escau més), regna mercè a l'exclusió del seu oncle Jaume de la successió per casar amb Emanuela Dampierre, de condició inferior però noble, que de cap manera ho és Letizia Ortiz. Des del 23 de març del 1776 regeix en la casa reial espanyola la Pragmàtica que exclou de la successió reial els prínceps i infants que contraguessin matrimonis morganàtics, és a dir, amb persones desiguals, i això ha estat així des d'aleshores i ha beneficiat l'actual branca que ostenta la corona, malgrat que de debò no siguin autènticament Borbons, car el pare biològic d'Alfons XII fou el militar valencià, natural d'Ontinyent, Enric de Puigmoltó i Maians.

La monarquia, per molt que vesteixin la mona de seda, és una institució anacrònica basada en el dret de sang, no democràtica. Així, per molt que reformin la Constitució per assegurar el tron d'ací a mig segle a la petita Elionor, la desigualtat continuarà existint, car la resta de ciutadans espanyols, dones i homes, restaran exclosos de ser caps d'estat, condició que només es reserva

als membres d'una família privilegiada. Rei per voluntat de Francisco Franco, sí, i malgrat el pare, però Joan Carles “el Francot” assumí els drets de la dinastia el 14 de maig del 1977 per renúncia del seu progenitor Joan de Borbó, que restà només –i impròpiament perquè és un títol de sobirania– comte de Barcelona.

La Pragmàtica del 1776. “Però com pot esdevenir algun cas rar de circumstàncies tan greus, que no permetin que deixi de contraure's el matrimoni, tot i que amb persona desigual, quan això esdevingui en qui està obligat a demanar el meu permís reial, ha de restar reservat a la meua reial persona i als reis, els meus successors, poder concedir-ho. Però també en aquest cas restarà subsistent i invariable les disposicions d'aquesta Pragmàtica pel que fa als efectes civils; i, així, la muller o el marit que causi la desigualtat notable restarà privat dels títols, honors i prerogatives que li concedeixen les lleis d'aquests regnes, ni succeiran els descendents d'aquest matrimoni a les dignitats, els honors, els vincles o béns que provenen de la Corona, els quals hauran de recaure en les persones a qui al seu defecte correspongui la successió. Ni podran tampoc els descendents dels esmentats matrimonis desiguals usar dels cognoms i armes de la casa de la successió de la qual siguin privats, però prendran precisament el cognom i les armes del pare o mare que hagi causat la desigualtat notable, tot concedint-los que puguin succeir en els béns lliures i aliments que els deu correspondre, la qual cosa es previndrà amb claredat en el permís i partida de casament.”

Sí, *dura lex sed lex*, però ningú no s'ha molestat a derogar-la i ha mantingut la vigència fins a avui. Precisament Joan de Borbó, pare del rei actual, esgrimí la Pragmàtica el 31 de gener del 1972 davant el ministre de Justícia Antonio de Oriol, per invalidar les pretensions del seu nebot, Alfons de Borbó i Dampierre, a la corona, que arribà a casar per aquest motiu amb la néta del Caudillo María del Carmen Martínez-

Bordiu. Fou debades, Franco decidí seguir la voluntat d'Alfons XIII i premiar la branca elegida pel rei destronat.

Príncep d'Astúries? El fill menor del matrimoni de Joan Carles i Sofia nasqué el 30 de gener del 1968, un any abans que Franco coronés solemnement Joan Carles com a successor del règim despòtic nascut de la Guerra Civil. El nen ingressà als cinc anys al col·legi madrileny Santa María de los Rosales, un cenacle elitista que marcarà el seu futur i amistats. En teoria, l'adveniment del seu pare com a cap d'estat amb títol de rei implicava la seva designació com a príncep d'Espanya, però el 21 de gener del 1977 Joan Carles decidí nomenar el seu fill príncep d'Astúries sense el consentiment del cap de la branca, Joan de Borbó, que s'engolí un altre menyspreu del seu fill usurpador.

Joan Carles s'apropià de la legitimitat monàrquica, però amb l'esmentat nomenament, enaltit amb tota la pompa del règim l'1 de novembre del 1977 a Covadonga, volia assegurar la succes-

Joan Carles decidí nomenar el seu fill príncep d'Astúries sense el consentiment del cap de la branca, Joan de Borbó, que s'engolí un altre menyspreu del seu fill

sió en el seu fill mascle, car desconfiava que la transició no acabés per coronar la primogènita reial, Helena de Borbó. Ah! En aquell moment PSOE i PCE es manifestaven obertament republicans. Així, quan la ponència constitucional es reuní, es trobà amb els fets consumats, Felip seria l'hereu de Joan Carles malgrat les germanes majors i la flagrant discriminació de gènere.

De què s'esquincen les vestidures ara els corifeus de la "pàtria"? Per què Felip i no Helena? Veges tu, serà Elionor! El joancarisme liquidà la monarquia, que no la República ni el franquisme. De res no serví que Joan de Borbó cedís els seus drets el 1977, tampoc el sacrifici de la branca dissortada de Jaume de Borbó. Al seu lloc s'ha instaurat una monarquia d'opereta, amb cortèsans

llagoters, periodistes ensabonadors i polítics consentidors. Però, atenció!, no fa gaire temps el Tribunal Constitucional ratificà la validesa de les Partidas d'Alfons X i les Corts de Toro (1505) per als casos no previstos per la normativa moderna. És a dir, si acceptem la legislació tradicional mai no abolida, des del 22 de maig del 2004 el príncep d'Astúries és Carles de Borbó-Dues Sicílies, duc de Calàbria i nét de la primogènita d'Alfons XII Maria de la Mercè. No ho diran, ho obviaran, ho amagaran com el divorci de Letizia, però Felip de Borbó mai no serà el legítim successor de la monarquia espanyola, potser de Franco sí, però mai de la dinastia Borbó.

David Garrido